

var en Undtagelse, som man lod passere. Jeg erindrer ganske vist, at der i Udvalget, af hvilket jeg var Medlem, fremkom et Vædringsforslag om en Mand, som kun havde opholdt sig her i 14 Aar, og at man lod det passere endnu den Gang; thi man havde ikke fastslaaet en Lovbestemmelse, men kun antydet, at det var bedst at arbejde hen dertil for at faae en bestemt Grændse. Nu har Ministeriet sluttet sig hertil og sagt: Ja, det er ogsaa i det Hele rimeligt, og det er ikke værd at have en svævende Grændse; sætter man mellem 10 og 15 Aar, saa vil man jo i de enkelte Tilfælde kunne tage 14 Aar, 13 Aar, 12 Aar eller 11 Aar, og Grændsen er da i Virkeligheden 10 Aar. Ministeriet har altsaa accepteret, hvad der herfra var anbefalet, og har viist, at ogsaa det vil holde sig til 15 Aar, og at det ikke finder den Fordring for streng. Nu vilde det dog være besynderligt, naar Indenrigsministeriet har sluttet sig til en saadan Stemning i Thinget, og har handlet fuldkommen consequent derefter, og i Genhold dertil har afgjort en stor Række af Tilfælde, saa at sige: Af disse Mænd, som have faaet Afslag af Indenrigsministeriet, ville vi tage een ud og give Indenrigsministeriet en Slags Tilretteviisning ved at give denne ene Mand Indfødsret, medens vi med Hensyn til de Andre derimod lade Indenrigsministeriets Afgjorelse gjælde. Hvad angaaer det almindelige Spørgsmaal, da er det jo ganske vist vanskeligt at godtgjøre, at just den enkelte bestemte Tidsfrist skulde være den rigtige, og at 15 Aar skulde være absolut rigtigere end 10 Aar. Men naar man er enig om, at der for at meddele Indfødsret skal kræves en prøvet, og i længere Tid prøvet, Tilslutning til Landet, og ligeledes er enig om, at man vil have en vis Gradation, saaledes at man lettere giver Indfødsret til en Normand, noget mindre let, men dog lettere end til Andre, giver den til de os derefter nærmeste Stammefæller, der i Henseende til Sprog staae os saa nær, som Tilfældet er med de Svenske, og dernæst vil have en strengere Grændse ligeoverfor Fremmede — skulde man være særlig streng imod et enkelt Folk, skulde det vel nærmest være

imod det Folk, hvorfra vi modtage de fleste Indvandreere, nemlig Tybberne — naar man er bleven enig derom, siger jeg, og naar man har vundet Ministerens Tilslutning dertil, og naar man fremdeles ikke kan sige, at det er en Fortrædigelse af Fremmede, Noget, der gjør dem utilbøielige til at komme hertind i Landet og tjene os med deres Dydighed, saa seer jeg ikke nogen Grund til nu her at optage Spørgsmaalet paany og søge at komme til en Bestemmelse om en anden Grændse, især ikke, naar det bringes frem paa en saauheldig Maade. Skulde det Spørgsmaal optages paany, var det bedst at henvise det til fornyet Diverveelse af Indenrigsministeriet til næste Aar. Lad Indenrigsministeriet da behandle paany alle de foreliggende Ansøgninger, ved hvilken Diverveelse da ogsaa den Mand, her er Tale om, kan komme i Betragtning, hvorpaa da Ministeriet kan tage Bestemmelse om, hvorvidt det vil foreslaae Grændsen nedsat. Jeg for mit Vedkommende kan paa ingen Maade tilraade at nedsætte den. Der maa nemlig hengaae ikke saa kort en Række af Aar, førend det kan siges at være afgjort, om en Mand for bestandig vil blive i Danmark, og om han i hele sit Sind og hele sin Stemning har sluttet sig til det danske Folk. Vi have under de foregaaende Aars Begivenheder seet, at Folk have kunnet boe og leve meget længe og meget godt i Danmark uden at have gjort det. Det er usikkert for en Mand at kunne deeltage i de communale Valg, siger man! Ja, ganske vist er det saa; men skulde det virkelig være en Velsærdsfag for en Enkelt at deeltage i Communevalgene, og skulde det virkelig kunne antages, at Valgene vilde faae et væsentlig bedre Udfald, naar han deeltog i dem, end naar dette ikke var Tilfældet? Naar Grunden til, at han ikke deeltager i Valgene, er den, at han ikke er født her i Landet og heller ikke har været her saalænge, som man i det Hele taget forlanger for at give Indfødsret, saa er der jo ikke det mindste Krænkende for Manden deri. Jeg tilraader altsaa at forkaeste Vædringsforslaget.

Seisen: Det gjør mig ondt, at den